

Между туй българ. царь Георгий и братанецът му ужъ — сѣ споредъ Царственника — князь Владиславъ ⁽⁷⁾ и Янкулъ воевода (или Сабинянинъ Янко) наговарятъ са помежду си и събрахъ много войска, за да са ударѣтъ (ще веднѣждъ съ Турчена. И тѣй Георгий са оправя кѣмъ Златица дѣто са посрѣщнахъ отъ Мустафа паша, когото уби и сичката му войска распрѣснѣ и до кракъ очисти; послѣ са върнахъ на Нишъ, дѣто са би съ Великия Везиръ Османа, 1447. Тукъ не са знае кой излѣзе побѣдителъ и кой побѣденъ, но види са, че Турцытъ сѣ спечелили побѣдата, защото Георгий отишелъ въ Сръбско. Неговтъ съюзникъ Янкулъ воевода былъ отишелъ въ Влашко, дѣто разби Магзебъ беа близо при Буко-рещъ; сетѣ са удари съ Юссеинъ паша и го разби при рѣка Яловица и сичкытъ турцы пропади изъ Влашко, оттамъ преминѣ на Силистра и най-послѣ дойде въ столинъ градъ Търново (който още отъ 1390 г. са напѣрваше подъ турска власть) съ омы-слѣ, види са, да го отхрве, което не му са удаде защото силна рѣка вече го държѣше. А князь Владиславъ Шишмановъ ⁽⁸⁾, споразумѣнъ ужъ съ племенъ-

(7) Отъ лѣточисленіето са вижда, че този походъ на тримата славенскы кнезове съ впада съ кръстовия ови походъ на съюзнытъ западны войска сръщо Осман-линтѣ. И ный смѣ още на мнѣніе, че издательтъ на *Царственника* са дѣже съ името на българ. князь Владисла-ва, когато пѣма сумѣніе, че той е неговтъ тезоимен-никъ, сѣщыйтъ унгро-полскый кралъ, който съ воеводата Янъ-Гуиада бѣше са одарилъ, какѣто видѣхмы (§ 61), съ турскытъ войска при Варна (1448). Тѣй сѣщо са сумѣвамы и за Янкулъ воевода да не бѣде самый Янъ-Гуиадъ отъ града Германцадъ (Сибинъ или Сабинъ) въ Трансилванія; за туй въ сръбскытъ народны пѣсни са спо-менува често *Сабинянинъ Янко*.

(8) Нашето сомѣніе за тогова Владислава са под-